

Bay Tıkır

İki metal tekerlek ve anca sığabildiğim küçük bir sandalye... Yaşıtlarıma göre epey küçük olan bedenimi taşımak için kullandığım yegâne aracım. Ben ona Bay Tıkır diyorum. Bay Tıkır'ın tekerlekleri son günlerde biraz gıcırıyor ama olsun, anneannemin dediği gibi artık büyük bir çocuk oldum ve böyle şeyler benim için hiç ama hiç önemli değil. Neyse bakın yine aynı şey oldu yine kendimden bahsetmeyi unuttum işte. Varsa yoksa Bay Tıkır.

Ben Can. On yedi yaşındayım ve epey zengin bir çizgi roman arşivim var. Üstelik bir video oyunu olan Flicky'de son bölümü gördüm. Sakar bir penguenin küçük civcivleri kedilerden kurtarma hikâyesi... Sizin için bu basit gözüküyor olabilir ama beni en cezbeden tarafı oyundaki tüm karakterlerin koşuyor olmasıdır. Umarsız ve özgürce... Tıpkı rüyalarımdeki gibi... Sıradan bir insan için asosyallikle özdeş görünen ama benim için inanılmaz eğlenceli olan bu şeylere nasıl yöneldiğimi sorarsanız size 17 Eylül 1998 tarihini söylerim. Yeşil küçük bir arabanın, tomruk taşıyan büyük bir kamyonla çarpıştığı tarih...

Annemi ve babamı kaybettiğim ve beni Bay Tıkır'ın kucağına iten o vahim kaza. Şimdi düşünüyorum da daha doğru düzgün hatırlayamadığım bir olay yüzünden o garip bakışlar üzerimde, karşıdan karşıya geçmek tam bir eziyet ve birkaç adım önümden geçen futbol topuna vuramamak kaderim olmuş. Tanrım ne trajedi ama!

Her şeye rağmen hayatın yaşamaya değer olduğunu düşünüyorum. Hava tam aydınlanmamışken gökyüzüne bakmak ve şehrin uzaklardan gelen o bilindik mekanik sesini işitmek, güzel bir filmi durdurup sonunu tahmin etmek, asla mutlu bir son olmayacağını bilerek âşık olmak... Hepsi ama hepsi bana devam et diyor, devam et ve başar.

Neyi başarmak? İşte çok güzel bir soru. Başarmak için çiziyorum çünkü çizmeyi başarıyorum. Öğretmenime göre doğuştan bir yetenek, anneanneme göre zaman kaybı. Benim içinse bir tutku çizmek. Kalem elime her aldığımda kendimi yeni bir dünyanın kapısındaymiş gibi hissediyorum. Kalem kâğıdın üzerinde dans ederken de, o dünyadan içeri girmiş oluyorum. Anlayacağınız ben Bay Tıkır'a hapsolmuş bir ressam adayım. Tekerlekli sandalyeli bir Van Gogh...

Yeteneklerim beni bu uğurda bir şeyler yapmaya zorladı. En yakın arkadaşım Hakanla yaklaşık bir yıl önce bir çizgi roman projesine başladık. Emekli bir tarih öğretmenin zaman makinesi ile çağlar boyunca dolaşması... Çizimlerini ben yapıyordum diyaloglar ise Hakan'a aitti. Uzun uğraşlar sonunda örnek bir sayı oluşturduk ve resim öğretmenimiz aracılığıyla bunu dünya çizgi roman devi Marvel'da çalışan bir Türk'e ulaştırdık. Bundan sonra ne olacağını yalnız Tanrı bilir ama biz elimizden geleni yaptık bu kesin.

Madem hakkımda bu kadar ayrıntı öğrendiniz. Size birkaç tane daha vereyim. Ne zararı olacak ki! Okula hep aynı kaldırımdan giderim. Belediyenin önüne serdiği, okula kadar uzayıp giden taştan kırmızı halımdan yani... Bay Tıkır'ı kaldırıma çıkarırım ve okulumuzun silueti kendini gösterene kadar ilerlerim. Yıllarca bu sandalyenin üzerindeyseniz bunu yapmak gayet basittir. Ama maalesef dün işler böyle yürümedi. Çünkü kendini bilmezini biri kaldırıma çıktığı o hafif eğimli yokuşun tam önüne koca bir taş yerleştirmişti. Kara kara ne yapacağımı düşünürken, biri çıkageldi. Taş parçasını önümden aldı ve uzun saçlarını havada savurup gülen gözlerle gözlerimin içine baktı. Aynı anda yavaşça kalbime doğru yayılan bir sıcaklık hissettim. Her şey o kadar aniden olmuştu ki, ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama yanaklarımın böyle durumlarda hep bir fikri olurdu: Kızarmak...

Kızarmış yanaklarıma ve sürekli kaçırığım gözlerime aldırmadan, Bay Tıkır'ın arkasına geçti ve beni yavaşça kaldırıma çıkardı. Bay Tıkır'ın sürekli gıcırdayan tekerlekleri bu sefer o kadar sessiz dönmüştü ki, bu üzerimdeki şaşkınlığı birkaç kat daha arttırdı.

Ardından tekrar önüme geçti ve elini bir dost sıcaklığıyla uzattı. 'Ben Gizem.' Yutkundum. 'Bende Can.' Bu gördüğünde Bay Tıkır demek isterdim ama yapmadım. Rakibim olsun istemiyordum. 'Memnun oldum Can. Seni okuluna kadar götürmemi ister

misin?’ Elimi gerek yok anlamında sallayarak bunu yapabileceğimi söyledikten sonra ekledim.

‘Biri çıkıp da önüme koca bir taş koymadığı sürece tabi.’

Bu Gizem’i güldürmüştü. Heyecanım böylece biraz daha arttı. Kızları daha ilk karşılaşmada güldürebilmek önemli bir meziyetti. En azından izlediğim tüm filmlerde böyle söylüyorlardı. Gizem önümde bir süre konuşmadan durdu ve ardından elini gideceği yönü göstermek için kaldırdı. Böylece taşıdığı şeffaf poşetin içindekileri de görebilmişim. Yaklaşık bir düzine kadar, baştan sona eskizlerle dolu çizim kâğıtlarıydı bunlar. Bunu görmek birinin kalbinin içini görmek kadar önemliydi benim için. Bir şeyler çizmek tutkuydu. Tutkuları aynı olan insanlar hep bir arada olurlardı. Bu aklımdaki o küçük ampulü harekete geçirdi. Bay Tıkır bile yalnızca benim hissedebileceğim bir şekilde yap hadi diyordu. Kızı bu kadar kolay kaybetme. Gizem kafasını hafifçe eğdi ve gitmek için ilk adımını attığı sırada dizginleyemediğim bir kelimeler ağzımdan dökülürdü.

‘ Sana nasıl ulaşabilirim. Çizimlerin yani...’ Biraz duraksadım.’ Bende bir şeyler çiziyorum ve birlikte bir şeyler çizmek beni mutlu ederdi.’

Hayatımda bir kıza karşı kurduğum en uzun cümle bu olabilirdi. Ya da ilk üçe girerdi işte. Uzunluğunun yanında etkiliydi de. Bunu Gizemin bakışlarından anlayabiliyordum. Hemen çantasını açtı ve siyah bir keçeli kalem çıkardı. Ardından dizlerime kadar eğildi ve elimi yakalayıp avucumu açtı. On bir haneden oluşan numarasını yazdı ve elimi kapadıktan sonra konuştu.

‘ Tam bir ressama göre değil mi? Avuç içine numara yazmak.’

Buna epey içten güldüm. İçim kıpır kıpırdı ve sanki kuş olup uçuyordum. Yinede kendimi olabildiğince dizginleyerek ona odaklandım. Gizem ayrılmadan önce bir şeyler daha söyleyip gitti. Sesi farklı bir dünyadaymışım gibi kulaklarıma ulaşmamıştı. Ama ne fark ederdi. Avucumda numarası yazıyordu, ikimizin de gözleri gülüyordu ve ortak bir noktamız vardı. Üzerimdeki tüm etkilenmişliği bir kenara atıp, okluma doğru yol alırken Bay Tıkır’ın tekerlekleri eskisi gibi gıcırdamaya başladı. Sanırım bu onun, o kızdan bende hoşlandım deme şekliydi. Ne kadar acımasızca olsa da Bay Tıkır’a gerçeği hatırlatmam gerekiyordu. Yapabildiğim kadar öne eğildim.

‘ Ne yaparsan yap Bay Tıkır. Tekerleklerin gıcırdamasa bile sen bir çöp adam bile çizemezsin. Bu yüzden kaybettin, üzgünüm.’

Bu sözlerimden sonra, okula kadar Bay Tıkır’ın tekerlekleri hiç gıcırdamadı.

Ertesi Gün

Yeni bir güne uyanmak güzeldi. Yastığımın altında Gizem’in numarası olduğundan belki bugün on kat daha güzeldi ama yinede bu sabah içim epey buruk. Öyle güzel bir rüya görmüştüm ki, hiç uyanmayıp orada sonsuza kadar kalmayı tercih ederdim. Tabi son anlarından önceki kısmında... Hem Gizemde oradaydı. Bay Tıkırda... Tek fark bu sefer Bay Tıkır’ın üstünde değildim. Uçsuz bucaksız tarlalarda koşuyordum ve tepemizdeki bulutlar saf bir yağmurla yıkıyordu bizi. Öylesine hızlıydım ki yanımdan geçen treni bir adımda geçiyor. Bir sıçrayışta dağları aşıyordum. Gökyüzüne her bakışımda Gizem’in o kendine has gülen yüzünü görüyordum. Ama bu tatlı rüya birden etrafın kararmasıyla kâbusa dönüştü. Yağmur yerini gök gürültülerine bıraktı. Derken Gizem birkaç adım önümde belirdi ve koşmaya başladı. Ne yaparsam yapayım ona yetişemiyordum. Ne yapacağımı bilemez halde olduğum yere çökmüşken, gıcırdayan tekerlekleriyle yanıma Bay Tıkır geldi ve ona dokunduğum an bu kâbustan sıyrılıverdim. Gözümü açar açmaz, yatağımın karşısındaki pencereye yöneldim. Güneşin o eşsiz parıltıları dışarıda dans ediyordu. Çiçek kokularını ciğerlerinize çekmeniz için doğa sizi dışarı çağırıyordu sanki. Bu bir nebze olsa içimi rahatlatmıştı. Hafta sonu olduğundan dedem ve anneannem öğleden önce uyanmazlardı. Bunu fırsat bilip hemen

giyindim ve kendimi dışarı attım. Evimizin önündeki basketbol sahasında birkaç kişi şut çalışıyordu. Onlara her zamanki selamımı verdikten sonra تنها bir yere geçip, telefonuma Gizem'in numarasını girdim. Parmaklarım o kadar titriyordu ki, numaranın dört olan sonunu hep yedi olarak tuşluyordum. Sonunda tüm rakamlar ekrandaydı ve geriye arama tuşuna basmak kalmıştı. Gözlerimi kapayarak tuşa bastım ve telefonu kulağıma götürdüm. Sesimin titreyeceğini ve berbat bir tonla konuşacağımı biliyordum. Belki de kekelerdim ama Oscar alanlardan daha iyi konuşacağım kesindi. Kafamda kurduğum tüm bu düşlerin hiç birisi olmadı. Ne sesim titredi ne de kekeledim. Çünkü o bilindik arama sesi yerine kulağıma, mekanik bir kadının sesi geldi ve aradığım numaranın şu anda başka biriyle görüşüğünü söylüyordu. Gülümseyerek telefonu kapattım. Annesiyle babasıyla hatta arkadaşlarıyla konuşuyor olabilirdi. En kötü ihtimalle... Neyse boş verin gitsin. Paranoyaklığa hiç gerek yok.

Dışarı olduğum zamanlarda yapabildiğim birkaç şey vardı. Bunlardan en çok hoşuma gideniyse en yakın dostum Hakan'ı alarak sessiz sakin bir kafeteryada takılmak olurdu. Evleri birkaç sokak aşağıımızdaydı. Bay Tıkır'ı sokağın aşağısına doğru çevirdim ve yavaşça ilerlemeye başladım. Birazdan gideceğimiz kafeteryalar caddenin sağ tarafında kalıyordu. Hafta sonu olduğundan oturacak boş yer bulamayabilirdik. Bu yüzden kafamı sağa çevirdim ve durumu kollamak istedim. Çok kalabalık olmasa da yinede doluluk söz konusuydu. Hakan'ı çabucak almak için ilerleyecektim ki, kafeteryaların birinde tanıdık bir sima dikkatimi çekti.

Uzun saçları ve bilindik gülüşüyle bu Gizemin ta kendisiydi. Hararetle karşısındakine bir şeyler anlatıyordu. Kafeteryanın reklamlarla dolu renkli camından karşısındaki kişi tam gözüküyordu ama tıpkı benim gibi bu hafta sonunu bir arkadaşıyla geçirmeyi düşünmüş olabilirdi. Tüm bunları anlamamanın tek yolu gidip bakmaktı ve bende öyle yaptım. Bay Tıkır'ı bu sefer caddenin sağ tarafına döndürdüm. Bizim gibiler için trafikte fazla saygı olmadığından elimden geldiğince dikkatle karşıya geçtim ve kendimi Gizem'in oturduğu kafeteryanın tam önünde buldum. Ne kadar beklersem o kadar heyecanlanacaktım. Beklemeden içeri girdim. İçerisi serindi ve sohbet seslerinin bastırıldığı hafif bir müzik vardı. Gizem girişin hemen solundaki masadaydı. Karşısında da kahverengi ceketli, beyaz saçlı bir adam oturuyordu. Aklımdaki tüm karamsar düşünceler böylece bir anda uçup gitti. Aynı anda Gizem kafasını kaldırdı ve göz göze geldik. Kısa bir şaşkınlığın ardından elini kaldırdı. Aynı şekilde karşılık vererek Bay Tıkır'ı yürüttüm. Kahverengi ceketli adam da, bana doğru döndü. Gizem beni göstererek, 'Baba, bu Can' dedi. 'Benim ressam arkadaşım.'

Gizem'in son sözleri babasının hoşuna gitmiş gibiydi. Gülerek, 'Demek öyle genç adam... Sende bizdensin o halde.'

'Bizden kastınız bir şeyler çizenlerse evet.' dedim. Gizem, sanki aklına aniden bir şey gelmiş gibi babasını işaret etti.

'Babam ünlü ressamların resim sergilerini düzenleyen kişidir. Geçtiğimiz hafta üniversitede verilen o meşhur serginin mimarı yani.'

Bu sergiyi duymuştum. Herkes oradaki resimlerden ve sunumlardan övgüyle bahsediyordu. Çok kısa da olsa bunları düşünürken Gizem'in babası kısık bir sesle araya girdi.

'Tüm bunlar ufak ayrıntılar. Sen söyle bakalım Can. Ne tür şeyler çiziyorsun? Ne gibi bir tarzın var?'

Bu beklediğim bir soruydu. Aklımdaki tüm fikirler sanki özgürlüğe kavuşmak için beni zorluyordu. Bende başladım ve resim uğruna inandığım her şeyi bir bir anlattım. Her sözümden sonra Gizem'in babası daha da etkileniyordu. Bunu hissedebiliyordum. Sonunda konuşma öyle bir noktaya geldi ki, Gizem'in babası numaramı not aldı ve yaklaşan yeni bir sergi için üç resmimi hazırlamamı istedi. İçim büyük bir huzurla dolmuştu. Elimi Bay Tıkır'ın metal bünyesine attım ve kafamı Gizem' çevirdim. Bana başardın anlamında göz kırptığını görünce dünyalar benim oldu.

Sergi Günü

Sergide yer alan üç resmimde epey iyi fiyatlara satıldı. Sergiden yaklaşık bir hafta sonra gelen bir telefon da tüm dileklerimin kabul olduğunun bir kanıtıydı sanki. Telefondaki resim öğretmenimiz, Hakanla beraber oluşturduğumuz çizgi roman projemiz kabul gördüğünü ve Amerika'ya davet edildiğimizi söylüyordu. Hiç vakit kaybetmeden, sergide kazandığım parayla üç tane bilet aldım. Gizem, Bay Tıkır ve Hakan için. Uçağa bindiğimizde hepimizin yüzü gülüyordu. Başarmıştık.

